

HAKAN KULAÇOĞLU
Hep Uzağa Pek Ağır

HAKAN KULAÇOĞLU 1963 yılında doğdu. Hekim ve emekli öğretim üyesi.

İletişim Yayınları 2233 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 370

ISBN-13: 978-975-05-1849-2

© 2015 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2015, İstanbul

EDITÖR Levent Cantek

YAYINA HAZIRLAYAN Duygu Çayırıcıoğlu

KAPAK Deniz Karagül

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Nebiye Çavuş

BASKI ve *CILT* Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 38 46

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

HAKAN KULAÇOĞLU

Hep Uzağa Pek Ağır

İÇİNDEKİLER

Safiye Deniz Mavi	7
Abi Demiştik Ama...	23
Tayyar Öleyazarken	35
Nurdan'ı Kaybettik	49
Fahri Musahhîh Nesimi Bey	73
Sol Serçeparmak	87
Keriman Film Anlatır	97
Sıfırncı Gün	103
Mahkûm Koğuşu	109
Hiçbir Yerde	125
Sen Adını Söleyince...	133
Hesabı Biri Ödemeli	147

Safiye Deniz Mavi

Mezarlıktan döndük, evdekiler dua hazırlığına başladılar; ben sıkılırim öyle şeylerden, attım kendimi evden dışarı. Cenaze boyunca yağın yağmur durmuş ancak eylül ortasının nemli ve sıcak havası şehrin tepesinde asılı kalmış. Kuru iklime alıştıktan sonra, çocukluğunun kenti sanki daha önce hiç yaşamadığı bir yer gibi geliyor bazen insana. Bu kadar nemli bir havası olduğunu hatırlamıyorsun; belki de iklim değişmiş geçen uzun yıllar içinde. Yine de son birkaç yıl gide gele alıştım bu havaya, daha doğrusu önlem almayı öğrendim. Günde minimum iki fanila, iki gömlek kuralı koydum kendime, bu kez de üstümü tümünden değiştim eve dönünce.

Bizim mahalle denize bayağı yakın. Biraz da kuytuda, binalar arasında sıkışmış kendince bir gölgesi var. Güneş biraz önce kendini gösterdiği, günler henüz çok kısalmadığı, yaz saati uygulaması da hâlâ devam ettiği için yine de bir ferahlık var sokakta. Arnavut kaldırımıdır bizim sokak, dik başlayıp sonra eğimini azaltan, sonunda gelip kentin denize inen büyük caddelerinden birini kesen eski bir maceradır. Arabanın çok az olduğu yetmişli yıllarda bilyalılarımızla kendimi-

zi tepeden bırakıp bizim evin önüne kadar kelle koltukta indiğimiz, acaba sokağın sonunda duramayıp da arada bir hafif, orta, ağır motorlu bir vasitanın yokuş aşağı ipini koparmış halde kendini saldığı o caddenin ortası olur mu sonumuz diye biraz korku ve o zaman yerine koyacak başka da bir şeyimiz olmayan o heyecanı duyduğumuz sokak.

Apartmanın kapısından çıkınca önce bir durup etraf kontrolü yapıyorum; mahallemizde yıkılan bir ev, yapılan yeni bir inşaat daha var mı diye. Bizden bir sonraki köşede var işte. Suatların, sokak cephesinde nedense tek penceresi olduğu için bize bazen sokağın doğu tarafından ortalanmış topraklara vurulacak kafalar ve şiddeti iyi ayarlanmış voleler, dömivoleler için yeterli bir kale olacak kadar duvar bırakan iki katlı sarı yıkılmış; ama inşaat yok şimdilik, küçük ölçekli bir açık otoparka dönüşmüş sadece. Yanındaki, abartmıyorum, dört metre yüksekliğinde kalın taş duvarı ve orta yerinde, genelde kapalı olduğu için arkasındaki geniş avluyu ve irili ufaklı incir ağaçlarını, çok merak etmemize rağmen, adamakıllı bir incelememize engel olan, yine abartmıyorum üç metre yüksekliğinde, iki metreden fazla genişlikte iki kanatlı ahşap kapısı olan o esrarengiz ev. Çocukluğumuzda, belki de mahallenin en fakir insanların ki çoluk çocuk başlarını yerden hiç kaldırmadan eve girip çıkan, sokağı Kral James'ten gizlice şatoya sızmaya çalışan bir Katolik papazı edasında kateden o aile hakkında hiçbir zaman merakımızı doyuracak kadar bilgi sahibi olamamıştık, yaşadıkları bu bina hâlâ yerinde duruyordu ama metruktu. Kırk yıl önce de bakımsız, renksiz bir binaydı ama hiç değilse can barındırıyordu.

Mahallemizin genç otoparkının yanından kuzey yani deniz istikametine kıvrılan sokağa girip bizim akran çocuklar daha doğmadan içkili bir restoran olarak kullanılan ve bu nedenle de büyüklerimizin hâlâ *gazino* olarak andığı, bizim

de onlara uyup “Hadi gazinoda ma yapalım” diye sıkça adını andığımız ve top oynadığımız, aslında biraz zorlansa park adı da verilebilecek arsaya doğru yürümeye başladım. Otuza yirmi bir arazi, inişli çıkışlı, taşlı topraklı bir zemin, yer yer, öbek öbek yeşillik niyetine yabancı otlar, oradan buradan izinsiz fırlamış bakımsız papatyalar. Arsa, arkasını okulun yatılı pansiyonuna vermişti, bir kaleyi oraya kurardık işte. Denize bakan cephe, karayoluna tam paralel ve boyu bir metreyi çok az aşan seyrek dokulu bir tel örgü ile çevrili; yirmi metre aşağıda betona düşmek yine o zamanki gibi mümkün ama biraz yetişkin biri için çok da kolay değil. Oysa top için durum farklı. Beşte haftaym onda biten bir maçta ortalama beş kez topumuz telleri aşırp aşağı uçuverirdi de hemen yükselirdi *Atanalırspor* sesleri.

Güneşin tüm ikazına rağmen havanın henüz düzeldiğini kabul etmeye yanaşmayan bir deniz var karşıda, ufukta da pamuk yığını bulutlar. Şehrin iki tarafına dökülen irili ufaklı akarsuların, kendilerini sorgusuz sualsiz buyur eden denize taşıdığı çamur, kıydan elli metre mesafeye kadar uzanan gri bej bir örtü sermiş, sonrası bildiğimiz mavi. Dünyada tek renk olarak kalsa diğerlerini kolay kolay aramayacağım renk. Maviye doyduğum günden daha önce ölmeyeyim istiyorum.

Tel örgünün bir metre içerisindeki kırık dökük ahşap banka oturuyorum; son kez, kandil olduğunu unuttuğumuz bir gecede beş kafadar zurnalı, kemanlı, gitarlı eğlenmeye başlamışken Hafız Teyze’den zilgıtı yemedi önce buradaydım, hiç unutmuyorum. Kırk yıl önceki aynı denize aynı insan olarak mı bakıyorum, bilmiyorum ama damarlarıma normalden çok daha tuzlu bir kan basmışlar gibi geliyor bana şu an. İnsan, çocukluğunu özlemesinin sızısını ne kadar büyüse de tarif edemiyor, o kadar büyüyemiyor, bir daha da küçülemiyor. Çocukluğunu, annesinde özlüyor, baba-

sında özlüyor, burada top oynamalarının üzerinden daha üç yıl geçmeden askerden cenazesi gelen arkadaşında, ölen köpeğinde, doğan çocuğunda özlüyor. Dünyanın en büyük ağlaması nedir, nasıl yapılır bilebilsem de, şurada o büyüklükte, o uzunlukta, o derinlikte ağlayıp bir kerede kurtulsum. Olabilse böyle bir şey.

Ağır ağır, gerisingeri yürüyorum. Mahalle sınırları içinde yavaş yürüyeceğim, karar verdim; burada daha çok vakit geçirmek istiyorum acı çeksem de. Başka yerlerde hızlı yürüyüp ortalamayı tuttururum. Bu ara sokağın bittiği yerde karşımda yine nispeten yeni bir bina. İşyeri olmuş, bilgisayar firması var içinde. Eskiden burada gülkurusu boyalı, üç katlı bir bina vardı. Bir bina, iki giriş kapısı, birden fazla yuva. Sol tarafın üst katında Cabir Amca ile Nurten Teyze otururdu. Nasıl da aksi adamdı Cabir Amca. Şehrin iki kışlık sinemasının birinde müdürmüş vakti zamanında, oradan emekli. Sinema ama askerî kışla düzeninde. Bir gün teşrifatçılardan biri gelip “Cabir Bey, alt salonda bir kızla bir oğlan sarmaş dolaş olmuşlar,” demiş, bizimki tabancayı kapıldığı gibi atmış kendini salona. Makiniste bağırması, “Durdur şu filmi!” diye. Öpüşen kimdi, neredeydi, hiç bakmadan sormadan “Dışarı!” demiş, “Hepiniz dışarı!” O gün bir başka seans olmamış sinemada. Emekliliğinden sonra patlayan iki film birden, aralıksız ve araya parçalı muzır neşriyat kulağına gittiğinde yine tabancayı çekip fırlasa diye beklemedik, fırsat buldukça “Nedir bu rezillik Cabir Amcacığım?” diye tahrik ve teşvik etmedik değil ama Cabir Amca çoktan kendini balık tutma işine vermişti. Haftada asgari dört gün deniz kenarına inip iki saatte en az iki kilo balık tuttuğu dönemdi. İki kilo dedikse o kadar kolay sanmayın, bizim kıyından çıkan ufak istavritlerle, izmaritlerle, isparilerle o okkaya ulaşmak öyle kolay iş değildi. En güzeli de tuttuğu balıkları günün başında mahalledeki diğer ailelere dağıtmasıydı. “Sırrın

nedir Cabir Amca?” diye sual ettiğimizde pek söylemek istemezdi ya, sıfır kırkılık misina, ellilik kurşun kullandığını, iğneye yem olarak bizim gibi ganzilis değil boru kurdu taktığını bilirdim; ama gel gör ki hepsini bir araya getirsem günde on sefil balığa ulaşmayı başaramazdım.

Benim olta balıkçılığı üzerine beceriksizliğim balık hasılatım ile sınırlı değilken Cabir Amca'nın becerisi de gramaj konusunun çok ötesindeydi ve ikisi sık sık Cabir Amcaların oturma odasında buluşuyordu. Misinamın dolanmadığı, düğüm üstüne düğüm olmadığı hafta geçmezdi yaz tatillerimde. Biraz çözmeye uğraşır, yolunu bulamayıp bir de iyiden iyiye bulaştırınca tası tarağı toplayıp mahalleye çıkar, Cabir Amcaların zilini çalardım. Çekine çekine çıktığım merdivenlerin ucunda bekleyen Cabir Amca tek kelime etmeden, *içeri geç* gibisinden bir el hareketi yapar, sonra da *koy şuraya* diye masanın üzerini işaret ederdi. İki üç nefes daha uzayan sessizliği, o alışıldık sözü bozardı: “İkinci sıradasın, ister bekle, ister bırak bir saat sonra gel.” Hep ikinci sırada olurdu, asla bir değil. Bazen, bu Cabir Amca başkasının getirmedeği günlerde kendi kendine misina düğümleyip sonra açmayı da bir hobi haline getirdi galiba, derdim, belki de idmanlı kalabilmek için yapıyordu böyle bir şeyi. Bazen beklerdim, bazen de eve gidip kitap okumayı ya da saate göre yemek yemeyi tercih ederdim. Nurten Teyze, Cabir Amca'nın otuz beş yıllık tüm huysuzluğuna, çocuksuz bir görücü evliliğin her türlü dikenine, kıymığına rağmen asla bozmaya tenezzül etmediği her zamanki kibarlığı ve gülümseyen gözleriyle “Annene selam söyle oğlum,” derken elime daha tam soğumamış mis kokulu taptaze pandispanyasından bir dilim tutuştururdu. Kocası da o haftanın bilmem kaçınıcı oltasını, hayatta sabır kelimesine ruhunu açmakta bir mahzur görmediği tek konu olan düğüm çözmeye işine, gözlüğünü parmağının ucuyla düzelterek devam ederdi.